

A S P E

DOOR JONAS BOETS

BANKGEHEIM

Hoofdcommissaris De Kee vloekte toen hij de lange rij in het bankkantoor van het Gemeentekrediet zag staan. Typisch voor de bank na een feestdag. Plots kwam iedereen zijn bankzaken regelen. Zelfs de gepensioneerden die de hele dag tijd hadden, maar hem nu de weg versperden. Hij moest op tijd op kantoor zijn, zij niet. Hun voornaamste taken die dag bestonden erin om na te denken over wat ze zouden klaarmaken voor de lunch en daarna de voorbereidingen te treffen voor het avondmaal. Toegegeven, dat verschilde niet gek veel van een dag uit het leven van De Kee zelf.

Hij keek op zijn horloge. Op tijd komen kon hij ondertussen wel vergeten. Zeker omdat de klant aan het loket daar al zeker tien minuten stond. Bankbediende Claudia keek hem fronsend aan, haar bewegingen traag, alsof ook zij moeite had met opstarten na een dag vakantie. Ze gaf een klap op de computer naast haar.

‘Dat ding doet weer niets!’

‘Is Peter er niet?’ vroeg de jonge vrouw voor haar.

‘Nee, die is nog niet komen opdagen’, mompelde Claudia. ‘Hij mocht vast weer niet weg thuis.’

‘Misschien heeft hij nog een extra dag vrij?’

Claudia schudde haar hoofd, terwijl ze driftig met haar vingers op het toetsenbord ramde. ‘Hij is waarschijnlijk weer een nieuwe teambuilding aan het bedenken. Vorige keer moesten we met zijn allen een lachtherapie volgen. Belachelijk.’

‘Ik heb gehoord dat zo’n sessie wel goed kan doen?’

Claudia grinnikte. ‘Bwa. Ik lach graag met mijn baas, maar niet als hij erbij is.’

De Kee tikte ongeduldig met zijn voet op de grond. Hij begreep alles van koetjes en kalfjes, hij wist dat het goed was voor de klantenbinding, ook bij de politie. Maar als Claudia niet stilaan voortmaakte, had hij zin om zijn pistool te nemen en in de lucht te schieten. Even overwoog hij om gebruik te maken van zijn uniform. Mensen zouden hem vast voor laten gaan als hij vertelde dat het voor een dringende politiezaak was. Maar hij kwam alleen maar tienduizend frank afhalen om een gouden armband voor zijn vrouw te kopen. Niet meteen een reden om met loeiende sirenes een bankkantoor binnen te vallen.

‘Oef, ik zit in het systeem’, zei Claudia achter haar glazen wand.

Een collectieve zucht van verlichting golfde door het kantoor. Claudia ging er echter niet sneller door werken.

‘Wat kan ik voor u doen?’ vroeg ze.

‘Ik wil graag een overschrijving doen’, antwoordde de klant.

Ze schoof een briefje onder de opening van het glas. Gelukkig was de vrouw wel voorbereid, in tegenstelling tot Claudia. Hopelijk kwam er nu wat schot in de zaak. Claudia tikte op het toetsenbord. Ze fronste haar wenkbrauwen.

‘Ik vrees dat het niet zal lukken.’

‘Werkt het systeem nog altijd niet?’

‘Jawel. Maar er staat geen geld op uw rekening.’

De vrouw aan het loket sidderde even.

‘Wat? Dat kan niet.’

‘Nee, natuurlijk niet. Ik zal de gegevens eens vernieuwen.’

Claudia liet haar gemanicuurde nagels over het toetsenbord gaan en schudde haar hoofd.

‘Waarschijnlijk een foutje in het systeem. Ik stel voor dat u

even opzij gaat staan, dan zal ik hulp inroepen. Ondertussen kan ik al iemand anders helpen.'

De vrouw stak haar ongenoegen niet weg, maar deed toch een stap opzij. Een oude man met een wandelstok schoof dichtbij en deelde mee dat hij geld wilde afhalen. Claudia glimlachte en gaf de opdracht in.

Ze werd op slag bleek.

'Uw rekening staat ook op nul.'

De aanslagen op haar toetsenbord werden luider, galmden door het kantoor. Claudia keek naar de volgende klant en tikte zijn naam in. Ze schudde haar hoofd heen en weer.

'Dit is niet mogelijk.'

Claudia nam de telefoon en probeerde de mensen in het kantoor te negeren. Die dromden nu samen aan het loket, riepen haar toe om ook hun rekening te controleren.

De Kee voelde de onrust nu ook door zijn eigen lichaam gaan. Wat had dit te betekenen? Het was mogelijk dat een systeem niet opstartte, het was ook mogelijk dat een systeem op een vervelend moment sloot. Maar een systeem kon geen rekeningen leeghalen.

2

Van In wreef zijn ogen uit, terwijl hij achteroverleunde in zijn bureaustoel. Hij had een verrassend sobere feestdag gehad en toch voelde hij zich moeër dan anders, ondanks meer uren slaap.

‘Ik moet dringend stoppen met zoveel thuis te blijven,’ bromde hij. ‘Dat is niet goed voor mijn bioritme.’

Versavel keek op van zijn computer en lachte. ‘Je lichaam zal je toch wel dankbaar zijn. Tenzij je thuis cafeetje hebt gespeeld natuurlijk.’

‘Café zonder bier,’ mompelde Van In. ‘Ik had niets in huis en alle winkels waren gesloten.’

‘Dan is zo’n feestdag toch ergens goed voor.’

Van In kwam overeind. ‘Ik ben al blij dat ik hier koffie kan drinken. Die was ook op thuis.’

Voor hij naar de deur kon lopen, ging die vanzelf open. De Kee stormde naar binnen en sloot de deur weer met een klap. Zijn wangen waren vuurrood en zijn gezicht leek verkrampt.

‘Slechte score bij het golfen gisteren?’ vroeg Van In.

De Kee wierp hem een dodelijke blik toe en bleef hijgend in het midden van de kamer staan. Zijn conditie was in tegenstelling tot hijzelf aan de magere kant. Hij was ook de enige in het politiebureau die golfen als sporten beschouwde. En je zou het op zich nog wel een fikse wandeling kunnen noemen, ware het niet dat het de golfkar was die bij een spel van De Kee de meeste calorieën verbrandde.

‘Al mijn geld is weg.’

Van In grinnikte. ‘Dat overkomt mij ook altijd! Ik denk soms dat mijn loon uit afbreekbare geldbiljetten bestaat, want wanneer ik ze wil gebruiken, zijn ze al verdwenen.’

‘Het is geen grap, Van In.’

De Kee keek hem ernstig aan. Natuurlijk was het geen grap, dat had Van In moeten weten. De Kee maakte geen grappen. Of toch geen grappen waar iemand om moest lachen.

‘Kunt u wat meer uitleg geven?’ vroeg Versavel.

De Kee haalde diep adem en vertelde kort wat er zich net in het bankkantoor had afgespeeld.

‘Alle rekeningen staan op nul’, concludeerde hij. ‘En niemand die kan zeggen hoe dat komt.’

Meyrem duwde haar bureaustoel af en rolde naar het midden van de kamer, tot ze voor De Kee zat.

‘Ze kunnen toch nagaan of het geld op een andere rekening is gestort?’

‘Dat wordt onderzocht’, bromde De Kee. ‘Maar daar wil ik niet op wachten. Jullie moeten nú de zaak onderzoeken.’

Versavel kwam achter zijn bureau vandaan. ‘Bent u er zeker van dat het niet gewoon een vergissing is?’

Met een ruk keerde De Kee zich naar hem, als een stier die opgejaagd wordt door drie toreadors. Hoe meer prikken hij in zijn huid kreeg, hoe meer hij iemand op de hoorn wilde nemen.

‘Het is geen vergissing. Er stond veel geld op en plots is het weg. Niet alleen bij mij, er zijn verschillende burgers het slachtoffer geworden.’

Hij stak zijn wijsvinger dreigend uit naar Van In.

‘Je gaat er onmiddellijk naartoe. Haal de hele boel maar overhoop, je hebt mijn toestemming.’

Meyrem, Versavel en Van In keken elkaar aan. Dit was de vreemdste briefing die ze al hadden gehad. De Kee klapte hard op tafel toen hij de inertie bij zijn personeel zag.

‘Waar wachten jullie nog op? Nu!’

Om het goede voorbeeld te geven liep hij zelf naar de deur. De anderen keken hem verbouwereerd na. Meyrem was de eerste die reageerde.

‘Wacht even!’

De Kee hield zich in. ‘Ja?’

‘Bij welke bank bent u aangesloten?’

‘Gemeentekrediet.’

Meyrem nam een blocnote en noteerde de bank.

‘Wie werkt er nog allemaal?’

‘Weet ik veel’, zei De Kee. ‘Ik ken toch niet iedereen die er werkt. Ga er gewoon langs.’

Hij wilde de deur achter zich dichttrekken, maar bedacht zich.

‘De enige die ik ken, is de directeur van de bank.’

‘En dat is?’

‘Peter Daelemans.’

Zijn voeten sleepten over het gras terwijl hij ruw werd voortgeduwd. Hij lag op zijn rug op een verroeste bolderkar, zijn benen bungelend over de rand. Zijn hoofd tolde. Waar was hij?

Het laatste wat Peter Daelemans zich kon herinneren, was dat hij zijn bankkantoor verliet, klaar om naar huis te gaan en de rest van zijn vrije dag door te brengen naast zijn vrouw op de bank, of waar ze hem ook wilde hebben. Hij had er voor een keer niet tegen opgezien, omdat hij wist dat het de laatste keer zou zijn. Hij zou genieten van de dodelijk saaie momenten, de gevoelens van spanning, de angst voor mogelijke misstappen. Hij zou geen afscheid nemen, hij zou niet doen wat juist was, hij zou gewoon verdwijnen.

De achterste plank van de kar kwam los en zijn hoofd viel achterover. Zelfs zonder de wond te betasten voelde hij dat er bloed uit vloeiende. Hij probeerde op te kijken, maar zijn hoofd

was als lood, zijn blik wazig. Het leek erop dat hij toch zou verdwijnen, alleen niet op de manier waarop hij het zelf had gepland.

Ze stopten bij een klein gebouw. Iemand greep zijn handen vast en trok hem van de kar. Met een klap kwam hij op de grond terecht. Hij kreunde, sloot zijn ogen.

‘Wat zijn jullie van plan?’ mompelde hij.

Hij wist niet of zijn woorden verstaanbaar waren. Net als zijn ledematen leken zijn lippen verdoofd. Wat hadden ze met hem gedaan? Hij had het gevoel dat hij heel lang had geslapen.

Iemand trok nu aan zijn benen. Hij wilde tegenspartelen, maar kreeg zijn lichaam niet in beweging. Als een gesneuvelde soldaat werd hij weggesleept, door een deur, naar het donker. Hij werd in een hoek geduwd, met zijn rug tegen de muur. De stenen vloer was ijskoud. Het daglicht verdween toen de deur dichtklapte, alleen boven hem kwam het zonlicht nog door een klein raam. Hij hoorde een sleutel in het slot draaien. Hij was opgesloten.

Zijn gedachten bleven vaag, weigerden mee te werken aan de juiste herinnering. Tussen het kantoor en nu gaapte er een zwart gat. Hij had vaak nagedacht over hoe deze dagen zouden verlopen. Geen enkel scenario had hem voorbereid op dit donkere hol. Hij plantte zijn hand tegen het pleister van de muur. Het was ruw en er waren stukken afgebroken. Dit was geen luxe hotelkamer, het leek eerder een vergeetput. Was dat de bedoeling? Dat hij vergeten werd? Of wilden ze nog iets anders van hem?

Wat ze ook wilden, hij zou het niet geven. Geen denken aan.

Of waande hij zich nu te sterk? Hij had vroeger wel eens een cursus gevolgd over omgaan met belagers. Als directeur van een bankkantoor moest je op alles voorbereid zijn. Het kon zomaar gebeuren dat een gangster een pistool tegen het

beveiligde glas drukte. Of plots mee met jou in de bank stond en eiste dat je de kluis opende. Peter had geleerd koelbloedig te reageren, mee te werken en toch pogingen te doen om de politie te waarschuwen. Hij had het vanzelfsprekend gevonden.

Maar op geen enkele cursus was hij aan zijn voeten een koud hok in gesleept, met een hoofd dat bloedde en een geheugen dat niet meewerkte. Hij was niet voorbereid op de plotse overgang van controle naar totale afhankelijkheid. Tijdens de cursus had hij elke aanval met glans gepareerd. Nu rilde hij, kroop in een bolletje tegen de muur en snikte onophoudelijk.

Claudia leek niet op te houden met trillen. Van In had haar al enkele keren aangemaand om te gaan zitten en iets te drinken, maar ze bleef door de kleine keuken achter het bankkantoor lopen. Ze hadden haar het kantoor tijdelijk laten sluiten, zodat ze ongestoord konden praten.

‘En u hebt nog altijd niets van meneer Daelemans gehoord?’ vroeg Van In.

Claudia schudde haar hoofd en ijsbeerde verder.

‘Komt hij wel vaker niet opdagen?’

Ze hadden eerst naar de bankdirecteur gevraagd, maar die bleek die dag niet aanwezig te zijn.

‘Hij had officieel een dag vrij, maar hij had gezegd dat hij nog zou langskomen. Ik denk dat hij hier liever is dan thuis.’

Versavel keek haar nadenkend aan. ‘Waarom zegt u dat?’

Ze hield haar hand voor haar mond, alsof ze haar betrapt hadden. ‘Dat moet u maar eens aan hem vragen als hij terug is.’

‘Hoe is uw relatie met meneer Daelemans?’

Claudia bleef eindelijk staan. Ze ging in de vensterbank zitten en hijgde uit. Ze staarde naar de grond terwijl ze praatte.

‘We zijn twee handen op één buik. Hij is de eerste baas die me zo goed begrijpt.’

‘Werkt hij hier al lang?’

‘Nog maar twee jaar. Hij heeft veel nieuwe ideeën. Hij zorgt ervoor dat we echt als een team werken.’

Versavel liep naar Claudia, greep een stoel en ging voor haar zitten.

‘Kunt u ons uitleggen wat er precies aan de hand is?’

Claudia zweeg. Ze leek te twijfelen of ze wel de aangewezen persoon was om de politie te helpen als haar baas afwezig was. Wat mocht ze wel en niet vertellen? Uiteindelijk knikte ze naar het kantoor.

‘Kom mee.’

Ze leidde hen naar haar computer in het filiaal. Ze aarzelde toen ze merkte dat de twee politieagenten over haar schouder meekijken, maar opende dan toch enkele dossiers.

‘Het begon allemaal op dinsdagmiddag. In ons andere filiaal zijn er heel veel grote cheques aangeboden.’

‘Welk filiaal is dat?’ vroeg Versavel.

‘Dat van Assebroek.’

Van In keek mee naar het computerscherm, waarop hij allerlei cijfers zag dansen. Hij bleef het eigenaardig vinden dat geld steeds meer gereduceerd werd tot een digitaal getal. Als je geld op de bank kwam zetten en de bediende toetste een nul te weinig in, dan hield je nog maar een tiende van je geld over. Hij had vaak het gevoel dat hem zoiets overkwam, want zijn bankrekening slonk telkens in ijltempo.

‘U zegt grote cheques’, zei Van In. ‘Waarover spreken we dan?’

‘Tussen de 50.000 en de 500.000 frank.’

‘O.’

Wie schreef er een cheque uit voor 500.000 Belgische frank? Dat was niet zomaar iemand die in het café geen geld bij zich had en zijn maats nog moest terugbetalen. Als er al getrak-

teerd was, was het niet op een Duvel, maar op een dure auto.

‘En wat gebeurde er dan met die cheques?’ vroeg Versavel.

Claudia tikte iets in op haar computer. Er werd een overzicht getoond van de verschillende cheques die aangeboden waren geweest.

‘De mensen die de cheques kwamen innen hebben het geld op hun rekening laten storten.’

‘Op hun eigen rekening?’

‘Ik denk het. Hoewel...’

De computer toonde nu de rekeningen die het geld hadden ontvangen. Het was telkens dezelfde cijfercombinatie, maar wel elke keer gekoppeld aan een andere naam.

‘Alles is op één rekening gestort’, mompelde Versavel.

‘Waarom zouden al die mensen het geld op dezelfde rekening storten?’ vroeg Van In.

Ook Claudia leek verrast. Ze mompelde wat voor zich uit.

‘Dat kan niet. Dat kan niet.’

Van In dacht aan de ziedende hoofdcommissaris De Kee. Als Van In het goed begreep, was er dus ook een cheque uitgeschreven op zijn naam met de waarde van al zijn spaargeld. En dat geld was dinsdag geïnd en doorgestort. En zo hadden ze niet alleen De Kee opgelicht, maar ook tal van andere klanten van de bank. Kon dat zomaar gebeuren?

Van In zette zijn vinger op het computerscherm, pal op het rekeningnummer.

‘Als we weten dat het geld onrechtmatig naar dat rekeningnummer is gestort, dan kunnen ze dat toch gewoon terugstorten?’

Claudia reageerde niet. Ze leek op zoek naar data, bestudeerde de tijdstippen van de stortingen, de namen van de klanten.

‘Nee, dat kan niet.’

‘Waarom niet?’

‘Al het geld is diezelfde avond nog afgehaald.’

Van In en Versavel keken van het computerscherm naar elkaar. De lijst met grote bedragen was erg lang. Het was niet zo maar een som geld die iemand was komen afhalen.

‘Over hoeveel geld gaat het?’

Claudia keek onderaan de kolom, waar alles opgeteld was. Ze haalde nog nauwelijks adem.

‘Veertig miljoen.’

Versavel floot tussen zijn tanden. ‘En dat is ook in dat andere filiaal opgehaald?’

Claudia durfde hen bijna niet meer aan te kijken. Ze beet op haar gelakte nagels.

‘Nee. Hier.’

© 2026 Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Jonas Boets

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Eerste druk september 2026

Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagillustratie: Wil Immink Design
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gerepro-
duceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of
-systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining
(artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4313 5
D/2026/0034/161
NUR 330